

PSYKODRAMA I KÖPING

**”Ingen maximal
glädje utan
maximal
smärta”**

○ Kursledare för psykodramat i Köping är Augustin Schaverman från Stúdio för episk dramatik och psykodrama i Stockholm. Här med jycken Baal.

Deltagarna, alla med yrken där mänskliga kontakter är huvudsaklig arbetsuppgift (präst, socialassistent, preventivmedelsrådgivare, fritidspedagog m fl), var inte ute efter en teaterupplevelse. Det skall endast sägas för att undvika missförstånd.

Nej, här gäller det att inom ramen för den gamla teaterformen ta itu med sig själv och de egna känslorna som sätts i blyxtbelysning genom det egna agerandet.

□ INGET MAN TITTAR PÅ

Det mest väsentliga med psykodramat är just att gruppen svarar för material och framställning, att alla verkligen är med och att ingen del av fram-

ställningen är förberedd eller medförs utifrån.

— Psykodrama är inget man går och tittar på — då är det vanlig teater. Man måste spela med själv, vara i det, säger Augustin Schaverman från Studio för episk dramatik och psykodrama i Stockholm.

□ FLER KVINNOR ÖNSKAS

Det är han som leder kursen i Köping, vilken skall fortsätta fem gånger till under året. Med samma deltagare. Möjligen kan Augustin tänka sig att ta emot ytterligare ett par kvinnor. Ja, i själva verket önskar han sig fler kvinnor till gruppen — detta för att könssammansättningen skall i någon mån spegla samhällets.

— Psykoterapi tar tid. Man måste arbeta länge, länge för att nå resultat. Sex hela helger förslår inte långt, säger Augustin som i Stockholm har helt andra chanser att arbeta långsiktigt med fasta grupper.

□ INGET ”HUM-FLUM”

Augustin återkommer under det korta samtalet till: ”Det här är inget ”hum-flum”. Bodde deltagarna tillsammans under kursen kunde det lätt bli just ”hum-flum”, gruppen kunde lätt gripas av känslor som inte är realistiska. Därför bor gruppen hemma i vardagen mellanpassen.

Realismen fyller en väsentlig del av psykodramats form. Realism och djupa känslor. Utifrån

text självupplevd svartsjuka — som förvisso kan vara smärtsamt — renodlas och t o m oppmuntras smärtan hos deltagaren.

□ MAN LEVER EXTREMT

— För att uppleva maximal glädje måste man uppleva maximal smärta, säger Augustin. Man lever extremt i psykodramat. Vi eftersträvar en äkta intellektuell upplevelse, inte bara en spännande ”grej” som man varit med om.

Augustin Schaverman, själv född i Wien, tycker att det är djupt tragiskt att psykoterapin så väl behövs. Skulle den gamla grekiska teaterformen återupptä vore mycket vunnit tror han.

Teatern har inte alltid sett ut som den gör i dag, med aktörer som spelar ut inför — oftast — passiva åhörare.

I Grekland för ett par tusen år sedan gick folk till teatern för att vara en aktiv del av föreställningen. Man åt och drack, skrattade och grät och pratade med varandra. Var pjäsen för grym ändrade man den. Var någon på scenen elak satte man stopp för det.

Teatern var kommunikation. Verkligheten speglades på teatern, väckte känslor hos publiken som man sedan bearbetade direkt.

Det närmaste vi i dagsläget kan komma den grekiska teaterformen är vardagens dramatik och psykodrama. I Köping startade under helgen en kurs i psykodrama med 14 deltagare från Mälardalen.

En fast scen för psykodrama är också Augustins och hans studios mål. Men innan det målet är nått krävs det mycket, bl a en helt ny typ av skådespelare — som kan samhället och som kan sätta sig in i gruppens problem.

□ ”EN SUND SJÄL I EN SUND KROPP”

Under helgen höll gruppen till i Skogsbyrnesskolans gymnastiksal. Det var inte bara för utrymmets skull. ”En sund själ i en sund kropp”, som det sades under antiken, är i allra högsta grad en viktig del i psykoterapien.

— Kropp och själ hänger ihop. Gör jag saker jag innerst inne inte vill göra sätter det sina spår på kroppen. I terapiarbetet måste kroppen omstruktureras, säger Augustin Schaverman.

Som ett krav på gruppmedlemmarna, som är i åldern 20—55 år, ställde Augustin att rökning var totalt förbjudet under dagarna. Det ställde alla upp på, även storrökarna.

Marianne Frelén, barnmorska och preventivmedelsrådgivare från Västerås, var en av deltagarna:

— Mina patienters situation och berättelser väcker sådant man dolt för sig själv. För att hjälpa patienterna bättre ville jag lära känna mej själv bättre, och de här dagarna gav definitivt något att spinna vidare på.

— Innan var jag rädd för de aggressioner som gruppen kanske skulle utsätta mej för, men det var ingen fara. Allt det här är nytt för mej — att skapa räds-
la.

KENNETH ENEROTH